

Talment com avançarem en el número del mes de febrer del nostre portantveu, publiquem en aquest Butlletí-Programa, en el qual tantes vegades i ben gentilment havia col·laborat, l'article "Les sardanes en el paisatge", que ja fou inserit en el portantveu "La Dansa més bella...", del mes d'abril del 1928, de l'antic Foment de la Sardana, sota el pseudònim de Quiquet.

Ens plau, doncs, amb aquest article que ara reproduïm, retre el més fervorós y enyorat record al bon amic Josep Domingo i Pujol (q. e. p. r).

Les sardanes en el paisatge

Un hom, de les sardanes, no en té pas l'experiència directa, que és l'experiència del ballador; en tenim, però —deixeu-nos-ho creure— l'experiència de l'espectador, de l'"escoltador". Hi va haver un temps que, per sentir unes sardanes, fèiem dues hores de camí sota un sol que estabellava o estampint el cos al cop abrivat del tramuntanal, mastegant pols de carretera o desllorigant-nos els turmells en els relleixos de ribastos i margenades. Arribàvem al lloc de la festa major —de la major o de la petita..., o de "la Societat", o d'algun dels Sants intermitjos, que tots els pobles en cultiven una bona col·lecció i això prova la seva religiositat i el seu sentit positiu de la vida—; arribàvem al lloc de la festa major, compràvem deu cèntims de cacauets per rosegar i ens deixàvem caure a la plaça, sota el mateix cadafalc dels músics. I ja hi érem: ja exerciem, vinga mirar, vinga escoltar i vinga rosegar cacauets. Després fèiem la crítica. I en aquesta funció, de vegades ens hi ajudaven alguns pagesos dels que fèien grup a la nostra vora. Consideràvem les sardanes i comparàvem les cobles, tenora per tenora, flabiol per flabiol. I fins de vegades, per haver insinuat que ens